

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχὴν.

Βαρδᾶτε

καὶ σὰς πλάκωσα στὰ χαστούκια.

Ὅχι σὰς, διότι σεῖς δὲν μοῦ κἀματε τίποτα, ἀλλ' ἐκείνους τοὺς ἀθεοφόβους ποὺ ἐσκάρωσαν τὸ κρατητήριο τῆς χωροφυλακῆς.

Τὸ εἶδα προχθὲς καὶ μὲ ἔπιασε λιγοψυχιά.

Ἐκεῖ ἂν σὰς χώσουν, κακομοίριδες, πᾶτε, εἴσθε γιὰ τὰ θυμαράκια.

Ἐκεῖ μέσα φοφοῦν καὶ τὰ γουρούνια, καὶ εἶναι γουρούνια καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἔφτειασαν.

Ἐκεῖ μέσα χέζουν, καὶ 'κεῖ μέσα τρώγουν.

(Μιλ. φουὰ παρντόν, διὰ τὴν φράσιν, δὲν σὰς εἶπα, ὅτι μ' ἔμαθε γαλλικὰ ὁ Ν. Βαλασαμάκης ;)

Ἐκεῖ μέσα λοιπόν, κύριοι, μανδρίζουν τοὺς δυστυχεῖς κληρούχους, ἀμα τοὺς συλαμβάνουν, ἐπὶ ἓνα δύο τρεῖ; μέραις, χωρὶς νερὸ, χωρὶς φαγεῖ, χωρὶς τίποτα.

Καὶ γιὰτὶ αὐτὴ ἡ τιμωρία ;

Τί ἔκαμαν οἱ ἄνθρωποι ; Ἐβάλαν φωτιὰ στὸ πηγᾶδι ;

Ὅχι, ἀλλ' ἔτσι εἶνε ὁ νέος νόμος τοῦ ἐξευγενισμένου ἀγγλοπρωθυπουργοῦ μας καὶ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν.

Τρομάρα νὰ τοῦλθη.

Καὶ τί σοῦ χρεωστοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἥρωα τοῦ Καρκαλή Ταμποῦρ, νὰ τοὺς φυλακίζης χωρὶς νὰ πταίσουν ;

Εἶνε κληροῦχοι ;—πολὺ καλὰ.

Τσάκος τους, πήγαίνε τους ἀμέσως στὸ Φρουραρχεῖον, ὀρκισέ τους, στείλτους ἀμέσως στὰ παραπήγματα, ντύσε τους τὴν ζουρλομανδίαν—τὴν στρατιωτικὴν στολὴν—καὶ μόλα τους ἔπειτα νὰ πᾶν νὰ βουρλίζωνται.

Γιὰτὶ τοὺς βάζης φυλακὴ ;

Μωρὲ, κυβέρνησι φιλελεύθερη ποῦ τὴν ἔχομε ;

Στὸ διάλογο κ' ἀκόμη παραπέρα νὰ πᾶν τέτοιο ρωμαϊκό κ' ἔ, ὠ μαζὺ, ποῦ βρέθηκα νὰ ἦμαι ρωμηνός.

Ἐρχεσθε ν' ἀλλάξωμε ἐθνικότης ;

Ἐγὼ θὰ πᾶω νὰ γραφῶ πρώτης τάξεως Φελλάχος ἢ Κερκέζος . . .

Ἄ ὄχι, δὲν κάνει Κερκέζος, διότι μπερεῖ νὰ σφάξω κἀνένα γυναικόπαιδο, καὶ τότε εἶνε ποῦ θὰ τραβήξω τὸ διαβολὸ μου στὸ κρατητήριο τοῦ Ἐχτου.

Αὐτὸ δηλαδὴ τὸ κρατητήριο δὲν θὰ μοῦ βγῆ ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ, ἐν ὅσῳ τὸ θυμοῦμαι.

Σῶσον Παναγία μου.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι

δηλαδὴ ἐβάλθησαν μὲ τὰ σωστά των νὰ μᾶς ξεκληρίσουν ἐφέτος.

Βρὲ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, βρὲ θεομπαίχται, θὰ ἔλθετε στὸ νοῦ σὰς, θὰ βάλετε γνώσι, θὰ σωφρονησθῆτε, θὰ ἔλθετε στὰ λογικὰ σὰς ;

Μᾶς ψωφήσατε, κακοῦργοι, ποῦ νὰ τῶβρετε ἀπὸ κάτω, διότι ὁ ἀπὸ πάνω Θεός, ξεκουράθηκε πλέον καὶ δὲν μᾶς ἀκούει.

Δὲν ἀκοῦτε, χριστιανοί ; Θέλουν νὰ μᾶς κουβάλήσουν τὸ βλογιοκαθαρητήριο τοῦ Κανθάρου [μέσ' στὴ μέση τῆς Ἀθήνας.

Στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Δηλαδὴ, ἡμεῖς προσπαθοῦμε νὰ διώξωμε τὴ βλογιὰ ὅσο τὸ δυνατό μακριὰ μας, καὶ αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς τὴν φέρουν ὅσο τὸ δυνατό πιὸ κοντὰ μας.

Μὰ θὰ ἐτρελάθησαν πλέον.

Αὐτοὺς δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἔχουν ἀμολιτούς, αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς πᾶν δεμένους στὸ σωφρονιστήριο τῆς Κερκύρας, μήπως καὶ βάλουν λίγη γνώσι.

Ὡ κάζο πενσάτο.

Καὶ δὲν ἀνοίγετε τὰ στραβά σὰς, νὰ ξεστραβοθῆτε, νὰ πᾶτε στὴ Πεντέλη νὰ στήσετε τὴν καρμανιόλα τοῦ Κανθάρου, μόνον θέλετε νὰ τὴν φέρετε στὰ πρόθυρα τῆς Ἀθήνας ;

Τί τοὺς φυλάτε τοὺς νταυλαράδες ;

Γιὰ νὰ χονδρίνουν περισσότερο καὶ ξεθυμένουν, ἔπειτα στὰς γυναικάς των χωρικῶν καὶ στὴς κουμπαροῦλές των τῆς γλυκειαῖς ;

Σὰς τὸ λέμε :

Οἱ Ἀμπελοκηπιῶται, ἐν τῷ δικαίωματί των, εἶναι ἔτοιμοι νὰ σὰς ὑποδεχθοῦν μὲ τὸ ντουφέκι στὸ χέρι.

Μπᾶμ μία, καὶ κάτω.

Δὲν ἔχει χωρατὰ, δὲν ἔχει πολλὰ τριτοσκάτσα.

Σὰς ἀρέσει ; Ὅριστε. Κυρκοπιάστε.

Ἄμ' δᾶ.

Γυρεύω στίτι

και βρήκα δύο καμαρούλες να της νοικιάσω, τας οποίας πέρυσι είχε άλλος ένοικιάσει 25 δραμαίς.

Ρωτώ τη σπιτονοικοκυρά:

— Τι νοικι θέλετε;

— Σαράντα της! Μου άπαντα.

Φεύγω, και πάω και βρίσκω τον παντοπώλη τον Ριζόπουλο να μου κάμη τον λογαριασμό.

— Βρε άδελφέ, του λέγω, δεν μου λές, πόσο αυγάτισαν τα νοίκια, και πόσο έρχεται τοίς έκατό, αν για ένα στίτι που ένοικιάζετο πέρυσι 25 δραγμαίς, γυρεύουν τώρα 40;

— "Αυ' δεν σου γυρέψαν τίποτα, μου λέγει, έρχεται έπτα- κύσιαις έβδομηντα δραμαίς τοίς έκατό το χρόνο, τον τόκο!

"Ιδού, φίλοι μου, που κατήνησαν αυτοί οι νοικοκύριδες με την αυξηση των ένοικίων.

Να σάς πω την αλήθεια, αυτού που φθάσαμε, να έλθετε να κάμωμε μια δουλειά.

Να αγοράσωμε από ένα πυθάρι κάθε ένας μας, και να τρυ- πώσωμε μέσα, σαν τον Διογένη, γιατί θαρρώ πως κι' αυτός ο άνθρωπος, θα κοιμώτανε 'κει μέσα, ένεκα της αυξησης των ένοικίων εκεινου του κειροϋ.

"Ιδού που έκαμα και μια αρχαιολογική ανακάλυψη.

Θείσις Μανσόλα

μέσα στο σιδηρόδρομο.

Μπαίνει ο υπάλληλος και του γυρεύει το εισιτήριο.

— Δεν έχω. Του λέγει περιφρονητικώς.

— Τότε να βγάλετε.

— Πήγαινε από 'δώ.

— Μη δεν σάς γνωρίζω, κύριε.

— Πήγαινε μέσα να μάθης.

"Ενας πολίτης λαμβάνων το λόγο λέγει προς τον σιδηροδρο- μικό υπάλληλο:

— Δεν γνωρίζεις τον διευθυντή των τχυδρομείων, τον κ. Μανσόλα, δεν είδες προχθές τη φωτογραφία του στο Παληάν- θρωπο;

— Τι λές εσύ, βρε γαιδούρι, πηληάνθρωπε;

— Να, λέγω, πως σάς είδα στον Πηληάνθρωπο; Ψέμμα- τα; Και να συμμαζέψης τα λόγια σου, και να μάθης άλλοτε να μιλάς. Γαιδούρι είσαι συ και φρίνειςαι.

— Μωρέ, δεν είνε 'δώ κένενας βρωμοκλητήρας να τον πάρη μέσα.

Προσσιάζεται κατά φωνή και ένας κλητήρας.

— Τι τρέχει, κύριε;

— Τάκωτον αυτόν, τον μακαρτζ, και πάρον μέσα.

"Ο μακαρτζ όμως δεν ήτο τόσο ανόητος να καθιση να τον πιάσουν, αλλά πήδξ από τη σιδηροδρομική γραμμή, και από 'δώ πην οι ξένοι. Τόκοψε λάσπι.

Πιάστον λοιπόν, τώρα, κύριε Μανσόλα.

Θά έρωτήσετε, είνε αλαθινά αυτά που σάς γράφω;

Είπαμε μια φορά, ψευτικίς δεν έχει ν' ακούσετε από μένα.

"Ο έωρακός μεμαρτύρηκέ μου ταυτα άπαντα πάντα.

Και ο τρόπος αυτός του κ. Διευθυντού των τχυδρομείων πως ονομάζεται;

"Αστε ντουα ού.

"Αφού λοιπόν οι κατέχοντες ύψηλās θέσεις φέροντε μ' αυτό τον τρόπο, σάς λέγω κ'εγώ που δεν κατέχω ούτε χαμιλή.

— Κρεμισθήτε, πηγαίνετε κατὰ διαβόλου, και αν δεν πάτε, φωνάζω τον κλητήρα, κακομοίριδες και σάς δείχνω τ'ί γώ, τι έστ'ι βερίοκοκο.

'Η Πρωτα

γράφει, ότι ένας υπακτούνος έτσάχωσε ένα ζωοέμπωρα, τον κάθισε στο φρέσκο—δεν ξέρω για πια πρόφασι—διότι δεν είχα καιρό σήμερα να πάω να μάθω από την πηγή τα καθέ- καστα—και του σφούγκισε, δεν ξέρω διχ ποίου τρόπου, τρι- άντα λιρούδες, αληθιναις, όχι κάλπικαις.

Τώρα αυτοίς πην καλιά τους, αλλά να κυττάζωμε ήμεις πως θα εξασφαλισθούμε, διότι δεν ζούμε σε καλά χρόνια.

Σας λέγω, κύριοι και κυρίαις να κρύψετε τα ρωλόγι σας, όσοι ύσαις έχετε, διότι θα σάς τα σφουγκίζουν και σάς κάμ- μια ώρα, και πηγαίνετε έπειτα να κάμετε την διαμαρτύρησί σας στον Κατῆ.

"Όσο για μέ, αν ενδιαφέρεσθε, είμαι εξασφαλισμένος, διότι το ρωλόγι μου το έδωκα στους γανοματαδες να μου το φρειά- σουν, διότι από τον καιρό που το πήρα το διαβολόπιστο, δεν μουδεδίξε ούτε μια ώρα σωστή.

'Η σηνήν σε μία μπουραρία

Μα δεν του μοιάζει, άδελφέ. Θείλεις τώρα να μου πῆς, ότι αυτός είνε ο Παρίσης; Δεν κάνεις δουλειά σου. Αυτή είνε μια κλεψιά, που δεν την γράφει ούτε το αστυνομικό δελτίο. Είνε από τα άγγαφα.

'Αρσάκειον

"Ηλθκαμ λοιπόν εις το προκειμενον.

— Βρε σκατογαϊδούρες, άσχημόμουτρες, ου να χαθῆτε από μπροστά μου.

Είνε, κύριοι, φράσεις αυτοίς προς τας δσκαλάς του 'Αρ- σακειου του κύρ Δήμισα. "Ιδού και άλλαις προς τας μαθη- τριάς, όταν δεν ξέρουν το μάθημά των.

— Βρε βλάκες, βρωμοκύρισα, μπούφισσε, κρεμισθήτε. Γαιδάρες. Ούξω!

Δι' αυτού του τρόπου διδάσκονται τα κορίτσα μας το ευ- γενώς όμιλείν, τη κληή συμπεριφορά, τον τρόπο του φέρεσθε, την ήθικη και την παρθενική σεμνότητα.

Δεν βάζομε, λέγω εγώ, καλλίτερα, μια φούρκα στο λαϊμό των κοριτσιώνέ μας, να τα πνιζώμε, να γλυ- τάνομε και την προίκα που θα τα δώσωμε, παρά τέτοιον άνα- τροφή που μας τὰ δίνει ο Δήμισας;

Αι τι λέτε; Το κάμωμε; 'Αλλά για να μη το κάμετε σεις οι ίδιοι οι γονείς, που δεν πάει το χέρι σας, να πνιζετε τα παιδιά σας, διότι άλλως είνε και άμαρτία, να μου τα φέρετε έμένα, να διαλέξω τα καλλίτερα και τα επίλοιπα, μη σας μέλλει, τα διορθώνω καλά.

"Ενα ένα, και πνιζῆμο.

"Ιδού που χάριν του Δήμισα κοντεύω να γίνω και μπόγιας.

Αυτά ήσαν όλα;

Σιγά σιγά και μη βιάζεσθε. Τα σπουδαιότερα μένουν πίσω. Π. Χάρις.

"Ο οικονόμος του 'Ασκακειου τόσον οικονόμος είναι, ώστε έννοει να τα οικονομῆ όλα για τη κοιλιά του, αφήνων την κοιλιά των κοριτσιών να παιζῆ καμπουρά και να χορεύουν τ' άντερα από την πείνα.

"Ελάτε τώρα να κάνωμε μαζί ένα λογαριασμό ψιλό, γιατί εγώ μονάχος δεν τα βγάζω πέρα. Σας είπα από λογαριασμούς δεν σκαμπάζω μπιτ. 'Ας αρχίσωμε από τα ήμισίσαιτα. Αυτά πληρώνουν 35 φράγκα, τον μήνα. Πολύ καλά. Πως τα τρέ- φουν; Με όση το δυνατόν οικονομία, για να μη μαθέσουν και ζητούν πολλά και καλά φαγειτά. Μια πεντάρα ψωμί τη μέ- ρα—και πολύ τους είνε—ένα καλαθάκι ή μια ντομάτα— μικρούλα όμως— παραγεμιστή και. ένα τσαμπουράκι στα- φύλι με τρεις τέσσαρις ρώγες. "Όλα αυτά τα φαγειτά κοστί- ζουν το πολύ πολύ 20 λεπτά. Πάει καλά. Το Σάββατον και την Κυριακή τα κορίτσια—μάτς— τρώγουν στα σπίτια των, έχομεν λοιπόν ν' αφαιρέσωμε 8 ήμέρας τον μήνα, δεν θα τύ- χουν και ένα δυο σκόλες τον μήνα;

"Αφαιρούμε λοιπόν και δυο σκόλαις και μῆς γίνονται το όλον της δέκα ήμέραις. Τι μῆς μένουν; —Είκοσι.Είκοσι μέ- ραις πρό: είκοσι λεπτά τη 'μέρα μῆς κάμουν; — Σταθήτε να κάμωμε πολλαπλασιασμό. Είκοσι ή είκοσι; — Είκοσι.— Που να ήτο ο Δήμισας ν' μ' άκουε αυτό το χονδρό μου λά- θος. Πά, πά, βρισίδι που είχα να τραβήξω. Λοιπόν. Δραχ- μαίς 4 τέσσαρις όθεν της, 4 δρ. εξοδεύει το μήνα το 'Αρσά- κειον κι τραβῆ φρ. 35, εν άλλοις λόγοις του μένουν 29 και 20 και δρ. καθαρόν κέρδος το μήνα από κάθε ήμισίσαιτον.

Τώρα αυτό το είδος της αίσχροκερδείας πως μπορούμε να το ονομάσωμε; ληστεία, κλεψιά, σουφροποίηση, άμάκα, ή ά- χρειότητα;

"Όπως και αν το ονομάσωμε, κύριοί μου, τίποτε δεν θα κάμωμε. 'Ημεις χάνομε τα λόγια μας στον άέρα και κείνοι τρών το παρῆ. Θα επέληη κάμμια βελτίωσις; Δεν βρουέσθε. "Ενα δυο μέραις, το πολύ, μπορεί να τα δώσουν, σαν να ήναι ζητιάνες, μια δαγκονιά ψωμί παραπάνω, και ύστερα τα ίδια Γιάννη μου τα ίδια Παντελή μου. Είναι και άλλα σπουδαι- ότερα για τ' άλλο φύλλο.

Να ξεμπερδεύωμε

και απ'αυτή τη δουλειά.

Στίχους δεν δημοσιεύω ούτε του Θεού, διότι ξέρω και στι- χώνω εγώ καλλίτερα και από τον Θεό, — τουτο είνε κομάτι χοντρό, — έχω δε μάρτυρα και αυτόν τον ίδιο τον Καμπού- ρουγλον, της Νέας 'Εσθημεις, με τον όποτον τσακοθήκαμε μια φορά δημοσιογραφικώς, ίσα ίσα άπάνω στους στίχους, και έ- κεινος μεν μούγραψε, ότι αφού ξέρω και γράφω τόσον επαγω- ρούς στίχους, ή καλλίτερα δουλειά που μου άρμοζε να κάμω, ήτο να πάω να γίνω, — από κείνους, πως τους λέν — εγώ δε του άπήνησα, ότι, να πάη... (δεν θυμούμε τί του έγραψα καλά καλά, αλλά από βρισαις του έδωκα και κατὰλαθε.) Και για δείγμα των στίχων μου, σταθήτε να σάς πω μερικους. "Ιδού... "Ας ήναι, άλλη φορά σάς τους λέγω μαζωμένους.

Μαρία της έλεγα με τρέμοντα χήλη,

(Οχι εξ αισθήματος, άλλ' εκ του ψύχους,)

"Ω σε λατρεύω, Μαρία, όμίλει

άνταποκρίνειςαι.....#.....

Μια στιγμή, παρακαλώ, να πάω να φέρω τον Σουρῆ να μου συμπληρώση τη δημοκαταλήξια.

Και παρακάτω της έγραφα.

Είπα, κ'ή χείρ μου γοργώς όλισθαίνει, εις του θερμού της στήθους το βάθος, και, την συνθλίβω κ' εκεινη ασθμαίνει πιεζομένη

από τη γλύκα της ήδονῆς.

"Εκεινη ή γλύκα δεν τκιριάζει λίγο, αλλά δεν πειράζει, την έφτειασα χάριν μακαρονισμού, και για να καταλάβετε τί θα πῆ μακαρονικοί στίχοι — (δηλαδή μισοελληνικά και μισο- χυδαίικα γαμμμένοι) να, να σάς πω έναν τοιούτοτροπον του μακαρίτη Κοράη, αυτονου που είνε άπό'όσω άπ' το Παναπιστή- μιο στημένος, ώσπερ άγαλμο.

Και ιδούτونه: Τσακόστε τον:

Τίς έδωκε συνηγορείν ήμων αυτών τη δίκη;

"Εστιν άρα συνήθεια στον τόπο σας τοικύτη;

"Εην και έναν άλλον που έγραφε μια φορά στον δικηγονισμό του 'Αγγέλου Βλάχου, δηλαδή του μακαρίτη Νικοδήμου.

Μπουρλότο άπ' την 'Υδρα, μπουρλότ' άπ' τα Ψαρά,

"Επήγαν και συγκάψαν τα γένεια του πασῆ.

"Οχι να μη συγκάψαν τίποτα άλλο.

Θέλετε να σάς πω και άλλον επχγωγό δικό μου στίχο;

'Ακούστε τον λοιπόν, αφού είσθε τέτοιοι κκαοήθειες

'Υποθέσετε, ότι είμαι εις ένα τραπέζι και παιζω χαρτιά

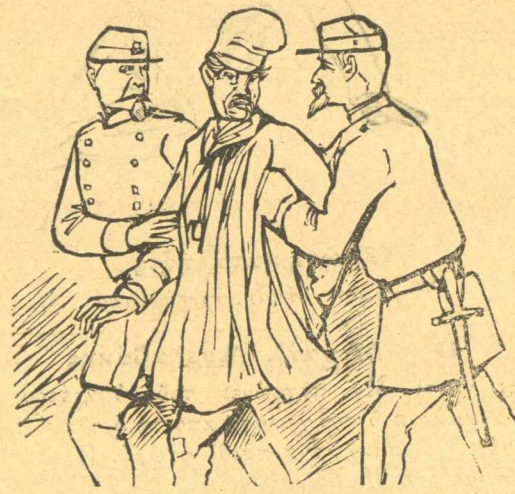
μ' ένα κορίτσι. Λοιπόν:

Παίζομεν, ή δε τράπεζα εξαίρνης συγκαλονεΐται.

Καθεις θαυμάζει ή μικρά ούδόλως συκινεΐται.

"Ο εύτραφής της πρό πολλου θωπεύεται μηρός,

"Ενφ καγγάζει άφελῆς στα λάθη της χειρός.

Σύλληψις

Μα άνθρωποι του θεού μη με τραβῆτε έτσι και δεν είμαι εγώ.

Χωροφύλακες. Τίποτε, δεν έχει, στο κρατητήριο. Μοιά- ζει το όνομά σου.

Μα κύριοι χωροφύλακες εγώ είμαι ο Κωσταντάρας που μου λέν τούρλα τούρλα τούρλα τη γεσίρα: 'Εγώ είμαι εξήγτα χρο- ρώ άνθρωπος και με πιάνετε για επίστρατο.

— Μέσα κερατά.

Δι' αυτό, κύριοι γονείς, όταν παιζουν χαρτιά να μη άφι- νετε τα κορίτσα σας να καθωνται στο τραπέζι, διότι Τα ύπό την τράπεζαν όπως λέγει και ο Πώλ δε Κώκ, είνε πολλά και σπουδαία τα συμβαίνοντα.

Καταλάβετε τώρα εσείς, και είνε περιττό να σάς 'πώ πα- ρισσότερα—δηλαδή τα ποδάρια πέρνουν και δίνουν—γίνονται μ' άλλα λόγια, ανακαποσούρα ο Θεός.

Και το ήθικόν συμπεράσμα εις όλας αυτές τας ανηδίας που σάς γράφω ποιον είνε, παρακαλώ;

Ὅτι δὲν δέχομαι στίχους, καὶ ὅτι εἶνα πρώτη καὶ τελευταία φορὰ πού ἀναγκάζομαι νὰ ἀσχημολογήσω καὶ ζητῶ παρτὸν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, ὁ ὁποῖος παρεξέτραπε σήμερον χάριν περ γούστου.

Ξέρετε

ποιὸς ἦτο ἐκεῖνος πού με ἐβριζε προχθές ;

Ἐνα τετράποδον ὀνομαζόμενον Μελαγχροινός, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἐτέθη εἰς τὰς φυλακὰς, διότι διὰ μιᾶς βρωμοπατασαβούρας του ὕβρισε τὴν κ. Κούπα, διὰ νὰ τῆς τραβήξῃ κἀνένα παρᾶ.

Ἐνόμισε, τὸ γαϊδούρι, ὅτι οἱ ἔχοντες καθαρὸ, σὰν καὶ μένα, ἄνθρωποι, τὸ μέτωπο, ὅτι τὸν ὁμοιάζουν.

Μὲ συγχωρεῖτε, διότι ἐλαίρωσα μὲ τὸ βρωμερὸ ὄνομά του τὸ χαρτί πού τὸ γράφει, ἀλλὰ τοῦ ἔπρεπε.

Οὕτω, τσακπιναργιὸ τοῦ διαβόλου.

Στῆς ἀφροδίτης

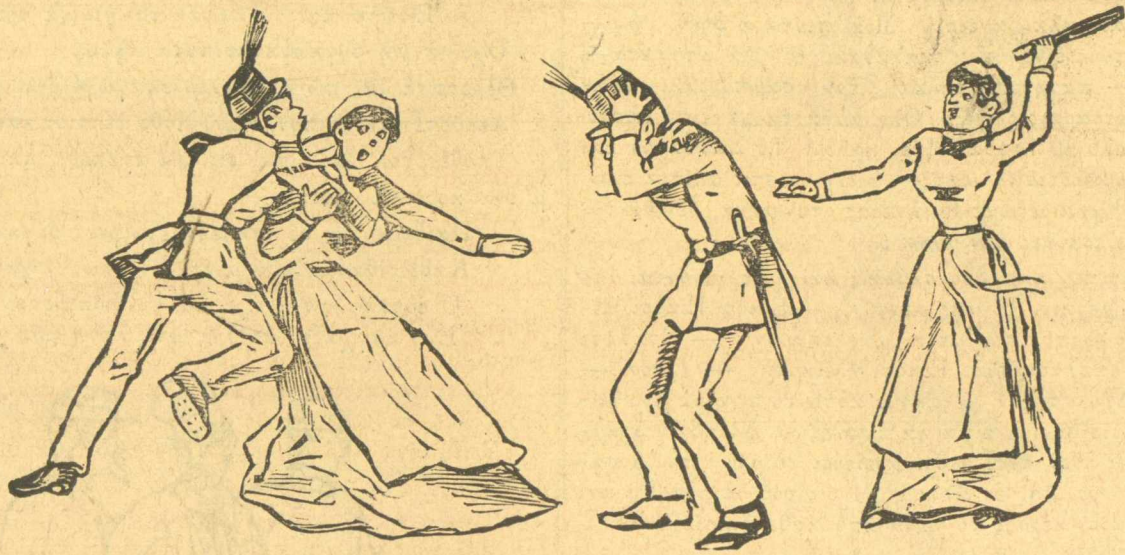
τὸ καφνεῖον ἐστήθη ἕνα μπιλιάρδο, πού τῷ ἔρχεται ἐκεί-

νου πούπαίξει νὰ γίνη μπάλα καὶ νὰ γλυστρά ἐπάνω, μὲ ὅσαι στεκεὲς καὶ ἂν τρώγῃ. Ἐγὼ καὶ μόνο πού τὸ βλέπω, οὐ φαίνεται πῶς ἔμαθα νὰ παίζω, καὶ ὁποῖος θέλει ἄς ἔλθῃ νὰ παρὰβγοῦμε.

Ἄμ τὸν καφνεῖον

τοῦ Ἐργατικοῦ Συνδέσμου πού εἶναι εἰς τοὺς ἁγίους Θεοδώλους μπρεστὰ τί σὰς λέγει ; Δὲν εἶνε, σὰν νὰ ἦναι ἕνα ἄλλο λωϊώτικο πράγμα ; Ἐγὼ ἐκεῖ πέρνω τὸν καφέ μου. Δηλαδή, ὁσάκις περνώ, χῶνά τῆ μύτη μου μέσα ἀπὸ τῆ μπόρτα [καὶ πέρνω τὴν μυρουδιά τοῦ καφέ του καὶ φεύγω, τραγουδῶν στὸ δρόμο τὸ τοῦ μακκαρίτου Παπαρρηγοπούλου.

Ἄντι μνημείων καὶ μαυσολείων ἐπὶ τοῦ τάφου μου καφνεῖον, ζητῶ, ὦ φίλοι, νὰ ἐγέρθῃ, ὁπόταν πίνουν καφέ αἱ ἄλλοι, γυμνὸν κρανίον θέλει προβάλλει, τὸ ἄρωμά του νὰ ὀσφρανθῇ.

Κατάληψις Μεθορίων

Πρώτη κατάληψις

Ἐνὶ χῆμον, ἀμὰρ, σὲ τσάκωσα

Δευτέρα κατάληψις

Οὕτω ! Φάτες !

Ὁ κ. Μιχαὴλ Ἀγελαδάκης

ὁ καφετζῆς γιατί δὲν πληρώνει τοῦ ὑπηρετοῦ του τὰς τέσσαρας δραχμὰς πού τοῦ χρωστᾶ ἀπὸ τῆ δουλειά του ; Εἶνε ἄδικο, καϊμένε, ν' ἄδικῆς ἕνα παιδί φτωχό. Πλήρωσε, γιατί θὰ σὲ περάσωμε στὸ Παλιάνθρωπο.

Τοῦ Πολυτεχνείου

οἱ μαθηταὶ ὀπονόματι τοῦ Ν. Κ. μὲ εὐχαριστοῦν δι' ὅσα διὰ τὴν καθυστέρησιν τῶν ὑποτροφιῶν των ἔγραψα, καὶ μοῦ λέν, ὅτι ἐφέτος θὰ λάβουν τὰ λεπτά των. Ἀμήν, Παναγία μου, μὴ γένητο.

Ὁ Ν. Βαλασιμάκης

καθηγητῆς τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης κατώκησε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Παρνασσοῦ ὅπου μπορεῖ νὰ τὸν εὔρη τινὰς ἀπὸ τὰς 11 ἕως τὰς 12 καὶ ἕως τὰς 2 ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Τὰς ξέρει καὶ τὰς δύο γλώσσας φαρσί. Ἰγγλῆς μᾶξι ; παρλεβοῦ φρανσέ ;... Σταθῆτε καὶ κοντεύω νὰ τὰ μάθω κ' ἐγὼ εἶνε καὶ συμπερτικὸς.

Ὁ Ἀναστάσιος Ποτίγας,

ἔχει τὸ ξενοδοχεῖόν του κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ πλησίον τοῦ ζυθοπωλείου τοῦ Βάθη, ὀνομάζεται δὲ Χαυτεῖα. Τὰ φαγητά του εἶνε μέλι ζάχαρι, γνήσια, ἀριστοτεχνικὰ, πού μπορεῖτε νὰ τρῶτε καὶ ποτὲ νὰ μὴ χορτένετε ἀπὸ τῆ γλύκα καὶ τὴν νοστιμάδα τὴν πολλή. Νά, σήμερον θὰ πῶ νὰ φάγω κ' ἐγὼ. Φαντασθῆτε πλέον. Ἐλᾶτε καὶ σεῖς νὰ δοκιμάσετε καὶ ἂν δὲν σὰς ἀρέσουν, ἄλὸν μάρε.

Ξετρούπωσα

ἕνα ἄλλο πάλι καλό.

Ἐκεῖ κοντὰ στὸ στενὸ τοῦ πασιγώστου ξενοδοχείου τοῦ τοῦ Τσόγλου, εἶνε ἀπὸ κταβολῆς κόσμου συστημένο ἕνα κρασσοπουλεῖο μὲ μὲ μαγειριό.

Λέγε-αι, ὅτι εἰ διευθύνοντες αὐτὸ ὅτι εἶναι ἄνθρωποι οὐρανοκατέβητοι, πεσμένοι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν = τόσο περιποιητικοὶ εἶνε = θέλετε νὰ χονδρύνετε, ὅσοι εἰσθε ἀδύνατοι ; Ρίξετέ το ἐκεῖ μιὰ ἑβδομάδα, πού νὰ γίνετε γουρουνόπουλα.

Συνδρομὴ ἑτήσια δραχμαὶ εἰς πληρωταίαι ἅμα τῆ παραλαβῇ, διὰ τοὺς ἐν Ἀθήνας, διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας πού εἶναι ζωντόβολα δραχμαὶ ἑξέκα, μὲ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος μας, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, πού εἶνε ἐξυπνοὶ, δραχμαὶ δώδεκα. Ἐκδίδεται δις τῆς ἑβδομάδος. Αἱ ἀποδείξεις πογράφονται περὶ τοῦ ὑπογράφοντος αὐτάς.